

[Arbejdsministeren.]

af arbejdskraft, og man vil formentlig erindre — det blev i alle tilfælde udvalget oplyst om, da vi sidst behandlede spørgsmålet — at de undersøgelser, som er foretaget på arbejdsformidlingskontorerne ude over landet, viste, at det var noget, som kun i meget, meget begrænset omfang fandt sted.

Men som sagt, jeg er parat til, at vi kan diskutere alle disse ting i udvalget.

Arne Larsen: Jeg takker ministeren for besvarelsen af de af mig stillede spørgsmål, men jeg må fortsat erklære mig uenig med ministeren, når han fastholder, at denne forhøjelse for dobbelt husførelse kun skal have gyldighed i 6 måneder. Jeg kan altså ikke for min død se, at det bliver billigere efter 6 måneder; tværtimod har jeg indtrykket af, at prisudviklingen fortsætter jævnt året igennem.

Jeg er glad for at høre, at der er kommet nye regler for fjernanvisning og med hensyn til de lønvilkår, som skal tilbydes den anviste arbejdskraft. Jeg forventer, at vi får disse cirkulærer eller regler stillet til rådighed i udvalget.

De historiske betragtninger ville ministeren ikke gå ind på, og det er vel, fordi han er uenig med mig på de områder. Ikke desto mindre føler socialistisk folkeparti sig altså forpligtet til at arbejde efter de retningslinjer, som vi her har udstukket, og det vil vi selvfølgelig også benytte lejligheden til i den anledning, vi har nu.

Der var lige et problem, som jeg ikke i skyndingen fik med i første omgang, men som jeg gerne vil rejse over for ministeren. Et af vor gruppes medlemmer, fru Grete Westergaard, rejste den 1. november 1972 spørgsmålet her i tinget over for ministeren og fik for så vidt et meget positivt svar fra ministerens side. Det drejer sig om at ligestille mænd og kvinder. Der er blevet gennemført ved cirkulære den ordning, at hvis en mand får anvist arbejde andetsteds — altså skal flytte bort fra den by, hvor han

tidligere har boet, og så selvfølgelig medtager sin hustru, det plejer man jo at gøre — og hustruen er i arbejde og på grund af flytningen bliver arbejdsløs, så har hun ret til at oppebære understøttelse dér, hvor hun flytter hen. Men hvis det omvendte er tilfældet, at det er kvinden, som måske endog er den, der har hovedindtægten i husstanden, som får arbejde andetsteds, og manden er nødsaget til at flytte med — hvilket også er det almindelige — så får manden ikke ret til at oppebære understøttelse, hvor hustruen og han flytter hen. Det lovede ministeren at se meget venligt på; han mente, at problemet meget let kunne løses, og at det var et spørgsmål, der ville blive taget op af arbejdsdirektøren, som ville tage en drøftelse med landsarbejdsnævnet. Jeg vil gerne spørge: hvor langt er man, hvor langt er arbejdsdirektøren kommet i sine overvejelser?

Elmholt: Når arbejdsministeren siger, at det er langt bedre, at arbejdsformidlingen gør en indsats for at skaffe arbejde, end at den blot udfører en ren og skær kontrolfunktion, så er der på dette punkt overhovedet ingen uenighed mellem mig og ministeren. Men hvis resultatet skulle blive, at kontakten mellem den arbejdssøgende og arbejdsformidlingen blev så sjælden, som det blev anført i den nævnte kronik, at der skulle gå 5 uger mellem besøgene, så tror jeg, det er såre uheldigt, for jeg ser dette besøg, som lønmodtageren aflægger på arbejdsformidlingen, ikke blot som en ren og skær kontrolfunktion udøvet af arbejdsformidlingen, men som en kontakt, hvor der sker en meningsudveksling mellem lønmodtageren og arbejdsformidlingen, og den meningsudveksling tror jeg er såre værdifuld for arbejdsformidlingens muligheder for at skaffe den pågældende det rigtige arbejde.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det er rigtigt, som hr. Arne Larsen siger, at dette ligestillingsspørgsmål i forbindelse med arbejdsformidling havde jeg lovet at give